

“*Friki*”. Una paraula que es repetia un cop i un altre dins el cap d'en Bruno. Per sort, ja havia arribat a casa, deixant enrere tots aquells éssers cruels que (per variar) li havien fet la jornada impossible.

Amb l'esquena contra la porta, va deixar-se caure, encara amb la motxilla posada, plena de llibres. El terra era fred com el gel, dur com la pedra. Va treure's les ulleres, mig trencades i les va netejar amb la màniga, recordant com en Dani, un noi de la classe, les havia tirat a terra i trepitjat despietadament feia una setmana.

Va eixugar-se les llàgrimes amb les mans i, a poc a poc, va aixecar-se per a caminar, fent tentines, cap a la seva habitació. En arribar-hi, panteixant, va treure de la cartera els seus tresors més valuosos, els seus únics amics: els deures.

Gràcies a ells oblidava durant unes hores totes aquelles mirades, rialles, empentes i insults que li feien a l'escola. La dificultat dels problemes de matemàtiques era nul·la si la comparava amb la que tenia per continuar endavant, per entrar cada dia per la porta d'aquell lloc tenebrós i suportar aquella tortura.

Era per això que les matemàtiques eren la seva assignatura preferida. Somiava amb poder arribar a ser un gran matemàtic com Pitàgores, Fibonacci, Descartes, Newton o Euler i crear nous i útils teoremes. Li agradava submergir-se entre milers de sumes, restes, multiplicacions i divisions. Quan tancava els ulls veia equacions, arrels cúbiques, nombres naturals, imaginaris... Es delia quan llegia fórmules que desconeixia escrites a la pissarra i corria a escriure-les al quadern per tal de no oblidar-se'n.

Els companys, desitjosos però a la vegada incapaços de superar les seves qualificacions, no feien altra cosa que burlar-se d'ell. Això, en Bruno no ho comprenia, i se sentia apartat, estrany. Pensava que el problema de no encaixar dins el grup era seu.

Mentre intentava concentrar-se en l'estudi de ciències socials, la seva ment li jugava males passades volant fins al passat i fent que se'n recordés del que havia succeït aquella tarda.

Un grup de nois, capitanejat per en Dani (un noi gras i alt a qui tots temien) s'havien abalanzat sobre ell i li havien obert la motxilla tot buidant el seu interior, apropiant-se de les coses més útils i destrossant la resta.

En Bruno meditava com ho plantejaria a sa mare perquè no s'enfadés: << He perdut el mòbil i la calculadora... i un gos del carrer m'ha trencat els apunts...>>. Era massa evident, no s'ho empassaria. Tenia por de dir-li la veritat, el Daniel l'havia amenaçat de matar-lo si ho explicava a algú i ell havia hagut de recórrer a la submissió. El millor seria que la mare no s'adonés de res.

Va arribar l'hora de sopar. Ell semblava estar contemplant el plat d'espinacs quan la seva mare va fer una broma bastant desafortunada per mirar de trencar el gel: << Què fas, fill, calcules les calories per gram?>>. Aquestes paraules, totalment innocents però brutalment ofensives, van ser la gota que va fer vessar el got. El noi va córrer la cadira amb ràbia i va tornar a la seva alcova, on va malgastar les seves llàgrimes inútilment fins a adormir-se.

Aquella nit, els números no van dansar als seus somnis. No va resoldre cap jeroglífic, ni va indicar cap coordenada, ni va passar cap fracció a denominador comú. El protagonista del seu malson va ser el més vil dels seus assetjadors.

Va despertar-se cridant. Encara sentia com els gruixuts dits del líder del grup l'escanyaven. Recuperant tot l'aire perdut en un profund sospir, va incorporar-se per a anar a la cambra de bany per mullar-se el rostre i desprendre's de l'ensurt.

En tornar cap a llit, va trobar-se la seva mare, esperant-lo asseguda als peus d'aquest, per a demanar-li explicacions que justificuessin el motiu d'aquell escàndol. No va poder evitar fer un xiscle en veure-la. << Només ha estat un malson, mare. >>, va respondre amb la veu tan suau i dolça que el caracteritzava. Ella, convençuda que aquelles paraules que escoltava no camuflaven cap part de la veritat, va tornar a la seva habitació.

El desventurat jove, però, no va poder tornar a aclucar els ulls en tota la nit, el que va provocar que, al dia següent, s'adormís a classe de literatura castellana. La professora, que malgrat semblar una persona freda i seriosa, es preocupava molt pels seus alumnes, va treure en Bruno al passadís en finalitzar la lliçó per consultar-li què era el que li havia passat, quin era el motiu de la seva somnolència.

Ell, espantat per la intuïció de la mestra, va contestar-li que les lletres no eren el seu punt més fort. La professora, que dubtava que fos aquell el veritable problema, va exigir-li que s'abstingués de dir mentides. L'alumne va utilitzar un to més persuasiu i convincent per a afirmar la mateixa frase per segona vegada.

Aleshores ella, molesta, va dir-li que el fet que no li agradessin les lletres no volia dir que no s'hagués d'esforçar i que si sempre havia aconseguit unes bones qualificacions en la seva assignatura no valia la pena que ho espatllés tot ara.

Va remarcar-li també que podia saber moltes matemàtiques, però si no tenia el lèxic necessari per expressar els resultats, entendre els enunciats, etc. no li servirien de gaire. Va afegir que mostrar una actitud participativa comptava molt positivament en la nota final, i últimament no la veia per part seva.

Va veure's obligada a parar el seu discurs quan es va adonar que el noi tenia els ulls plens de llàgrimes. Va suggerir-li d'anar al lavabo o a prendre l'aire al pati fins que estigués més tranquil, però ell no va voler acceptar l'oferta.

Quan va entrar de nou a la classe, va veure escrit a la pissarra en lletres grans i majúscules: "FRIKI + BURRO + MARGINAT + ULLEROTES = BRUNO". Va esborrar aquell missatge tan desagradable abans que el veiés cap mestre i va tornar al seu seient amb el cap cot.

Les rialles dels seus companys rebotaven dins el seu cervell, que en aquell moment semblava totalment buit. La companya del davant va donar un fort cop a la taula i va ordenar silenci, al·legant que ja n'hi havia prou.

Després va asseure's al costat d'en Bruno, l'únic noi a la classe que no tenia company de pupitre i que, a més, s'asseia al final de tot. Va mirar-se'l indecisa durant uns segons i, finalment, va abraçar-lo.

En Bruno mai havia sentit el recolzament de ningú. Fins i tot va sentir una mica de por quan va veure que la seva companya allargava els braços. Per primer cop algú realitzava aquesta acció per oferir-li un gest de suport i no per pegar-lo. L'insegur assetjat, va sentir-se alleujat, reconfortat.

Aquella nena, l'Elsa, havia estat l'única capaç de dir “s'ha acabat” davant d'aquella situació, l'única que havia posseït el valor suficient per a enfrontar-se als assetjadors en comptes de seguir-los el corrent com feia la resta.

<< No permetis que et facin mal, Bruno...>> va xiuxiuejar-li. Va sorprendre's que algú es drigís a ell pel seu nom, fins i tot de que una noia aparentment sense cap problema el recordés.

A part de l'abraçada, també va oferir-li un ampli somriure, deixant entreveure el seu corrector dental. Aleshores, va comprendre que ella havia passat pel mateix. << Has de plantar cara! Imposar-te! No deixar que et devorin! Estic segura que podràs.>> va continuar l'Elsa.

<< Gràcies...>> va ser l'única paraula que la gola d'en Bruno, mig ofegada pels plors, va poder articular. La noia va tornar al seu lloc fent cas omís dels comentaris de l'estil: << Si fins i tot fan bona parella!>>. En Bruno va envejar-la molt. Ella era capaç de tornar-se totalment immune cap a les frases que no li convenia sentir. Era com si per moments, es fes sorda per interès.

Va pensar que seria fantàstic provar-ho i que no resultaria pas difícil d'intentar-ho. Però els pensaments positius van desaparèixer quan, camí a casa, va notar com en Dani i els seus amics el seguien.

Com podia haver estat tan il·lús de pensar que tot allò havia acabat? Com reuniria la valentia suficient per frenar l'agressió? Quan era un nen, havia llegit infinitat de contes amb finals feliços. Però allò no era pas un conte, era la crua realitat.

Aterroritzat, va arrencar a córrer. Malhauradament, les seves cames no eren pas tan ràpides com la situació requeria i el van enxampar. Dissimuladament, van arrossegar-lo cap a un carreró estret on van apallissar-lo.

<< Nou per dos?>> li preguntaven, << Divuit.>> responia ell. I divuit puntades de peu a l'estómac que rebia. Va pensar en no contestar, però allò només provocava cops més forts i més seguits.

Quan els maltractadors van tenir-ne prou, en Dani encara va escopir-li a la cara després d'advertir-li que a l'Elsa ni s'hi acostés.

El van deixar allà, sense forces per demanar ajuda. Els seus ulls s'anaven tancant a poc a poc a mida que el seu cervell deixava de respondre-li.

En obrir-los de nou, s'havia fet de nit. Va seguir el seu camí cap a casa, empassant-se el dolor de les seves costelles, les horribles punxades que li produïen les cames en caminar i el mareig a causa del cop que havia rebut al cap en caure.

En arribar a casa, va tancar amb pany i clau i va xisclar com no ho havia fet mai. Va deixar anar tota la seva impotència i ràbia en aquell agonitzant crit.

Va destrossar tot el que hi havia al seu pas: un gerro, dues figuretes de fang que havia fet quan era a parvulari i que sa mare encara conservava, el mirall del rebedor on tants cops s'hi havia vist reflectit i s'havia creat pura repulsió d'ell mateix...

Sobre la taula de la cuina, hi havia una nota de la mare: << Bruno, avui treballo fins tard. Tens el sopar al congelador. T'estimo, cervellet.>>. Va esmicolar la nota, deixant caure els bocins a terra.

Va dirigir-se ràpidament a l'armariet on guardaven els medicaments, es va fer amb sis pots diferents escollits a l'atzar i va començar a buidar el contingut d'aquests dins la seva boca.

Morir seria l'única forma d'acabar amb aquell patiment, amb aquella agonia present en cada dia de la seva vida.

<< Un, dos, tres, quatre...>> va comptar estès a terra, mentre els seus ulls es tancaven per a sempre i el seu cor deixava de bategar. Aquell va ser el seu últim contacte amb l'única raó per a viure que havia tingut durant tot aquell temps: les matemàtiques.

Conten que, al cel, en Bruno va ensenyar a comptar als àngels i que cada estel que hi ha al firmament és un desig que es repeteix constantment: que les matemàtiques mai no siguin utilitzades amb fins cruels, que cap més nen hagi de passar per la situació que ell va haver de viure, que la societat deixi de discriminar a aquell qui és diferent.